



1. Ah - din - gois - ta a - jan luok - se rak - kaan Va - pah - ta - jan,
Her - ra kut - suu mei - tä e - pä - us - koon ek - sy - nei - tä,



suu - ren ar - mah - ta - jan, käym - me ru - koil - len. Tul - kaa
näl - kään nään - ty - nei - tä al - ta kuor - mi - en.



e - lä - vik - si uu - des - taan, ar - mo - an - sa ker - jää -



vik - si, au - tuut - tan - ne et - si - vik - si. Nyt se tar - jo -



taan. Her - ran päi - vä koit - taa ai - van kirk - kaa - na.



Her - ra tais - te - lee ja voit - taa. Pa - suu - na jo koh - ta



soit - taa Yl - jän tu - lo - a.

1. Ahdingoista ajan
luokse rakkaan Vapahtajan,
suuren armahtajan,
käymme rukoillen.
Herra kutsuu meitä
epäuskoon eksyneitä,
nälkään nääntyneitä
alta kuormien.
Tulkaa eläväksi
uudesta,an,
armoansa kerjääviksi,
autuuttanne etsiviksi.
Nyt se tarjotaan.
Herran päivä koittaa
aivan kirkkaana.
Herra taistelee ja voittaa.
Pasuuna jo kohta soittaa
Yljän tuloa.

2. Vanhat syntiveljet,
vanhat juonet, vanhat eljet,
teitä vastaan teljet
kiinni suljemme.
Turmeluksen tiellä
aivan paatuneella miellä
harhailimme siellä.
Nytpä kuljemme
kanssa auttajamme
Jeesuksen
uutta, kaitaa polkuamme
Herran kansa seuranamme
armoon turvaten.
Jeesus meitä johtaa,
tiellä taluttaa.
Vaara, viettelys jos kohtaa,
taivaan valo vastaan hohtaa,
kotiin opastaa.

3. Terve, päivä suuri.
Sydän syttyy iloon juuri,
taivaan pyhä muuri
silmiin kangastaa.
Sinne päästessämme
saamme nähdä ystävämme.
Siellä ikävämme
tyystin taukoaa.
Siellä virttä uutta
veisataan.
Vaivain alla alkanutta,
ilon ääniin vaihtunutta
päällä uuden maan.
Väsytys ei paina
siellä konsanaan.
Sävelet soi voitokkaina.
Ikuisesti autuaina
siellä riemuitaan.